

РЕШЕНИЕ

№ 2977

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2309** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба от Ш. Р. К., поданик на О. кралство В., с адрес [населено място], [улица], бл. Е, ет. 4, ап. 2, с електронен адрес за кореспонденция [[електронна поща](#)], против Решение № Ж-50/23.01.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено производството, образувано по жалби вх. № Е-04-04-2/11.02.2016 г. и вх. № Е-11ИН-00-254/08.09.2016 г., подадени от Ш. Р. К. срещу [фирма].

Жалбоподателят счита оспореното решение за неправилно и незаконосъобразно, като излага становище, че е налице правна и фактическа възможност за индивидуално присъединяване към електрическата мрежа за неговия недвижим имот. Иска се отмяна на оспореното решение. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез упълномощен процесуален представител – юрк. Б., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], в съдебно заседание не се представлява.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал.1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт,

намира следното от фактическа и правна страна:

Производството пред Комисията е започнало по жалби от Ш. Р. К. срещу [фирма], в които се твърди, че жалбоподателят е собственик на апартамент в курортен комплекс „С. Р.“, [населено място], като му е отказано присъединяване към електроразпределителната мрежа. Сочи се, че всички апартаменти в комплекса са електроснабдени, но нямали индивидуални партиди за измерване на електрическа енергия.

В становище от 06.04.2016 г. [фирма] посочило, че за обект: курортен комплекс „С. Р.“, същият е присъединен към електроразпределителната мрежа с Договор за присъединяване № 1975/13.12.2006 г. и инвеститор [фирма], като един обект, на ниво средно напрежение. Към този момент инвеститорият не бил изпълнил задълженията си по договора за присъединяване, като не е прехвърлил собствеността на съоръженията по чл. 3, ал. 1, т. 2 от договора, както и правото на строеж и правото на прокарване на кабелите. Е. представило доказателство, че е поканило инвеститора да изпълни задълженията си по договора.

След постъпила нова жалба от Ш. К. на 19.09.2016 г., Е. заявило в становище от 27.10.2016 г., че дружеството е изпълнило задълженията си по Договора за присъединяване, а измерването на консумираната електрическа енергия на обекта се извършва на ниво средно напрежение – 20 kV с две измервателни точки. По отношение поставен от жалбоподателя въпрос, относно откриване на индивидуална партида, дружеството е посочило, че за да може да се създадат отделни измервателни точки за отделните обекти в комплекса, трябва да се има предвид, че сградата вече е присъединена към електрическата мрежа под една точка. Във връзка с това следвало да се направи така нареченото „отделяне на мерене“, по смисъла а чл. 4, ал. 1, т. 4 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, като са посочени и стъпките за това: наличие на решение на Общото събрание на собствениците в сградата, взето при условията и разпоредбите на ЗУЕС, което да сочи, че собствениците желаят да с направи отделяне на мерене на индивидуалните обекти в сградата, както и следва да се проведе процедура по ново присъединяване по смисъла на Наредба № 6 от 24.02.2014 г., както и да се сключат индивидуални договори за присъединяването с всеки от собствениците в сградата, и които желаят да направят отделяне на меренето за отделни обособени обекти. Посочено е също така, че е необходимо отреждане на вещни права в комплекса в полза на Е..

С писмо от 28.11.2019 г. КЕВР е изисквала от дружеството информация за наличие на нови факти и обстоятелства по разглеждания казус,. като от Е. потвърдило, че към момента нямало нови факти и обстоятелства, които да налагат преразглеждане на случая.

На закрито заседание, проведено на 23.01.2020 г., Комисията за енергийно и водно регулиране приела решение № Ж-50/23.01.2020 г., с което прекратила прекратено производството, образувано по жалби вх. № Е-04-04-2/11.02.2016 г. и вх. № Е-11ИН-00-254/08.09.2016 г., подадени от Ш. Р. К. срещу [фирма].

Решението е изпратено на електронен адрес на жалбоподателя, като липсва посочване на коя дата е станало това, както и не става ясно кога е получено същото.

Жалбата срещу решението е подадена чрез КЕВР и е заведена на 12.02.2020 г. с вх. № Е-11ИН-00-254 С оглед на изложеното, съдът приема, че жалбата е в срок, подадена от лице, което е адресат на административния акт и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Подадената от г-н К. жалба следва да се определи като такава по чл. 142, ал.1, т.2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, а именно подадена от клиент /аргумент от §1, т. 2а от ДР на ЗЕ/ срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ.

Съгласно изискванията на чл. 143, ал.3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, жалбата се подава до Комисията чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, които са длъжни да извършат проверка по нея и да я изпратят в Комисията, заедно със становището си. По реда на ал.4 от същата разпоредба, в случаите, когато жалбата не е подадена чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, Комисията изпраща подадената жалба на енергийното предприятие или В и К оператора, като изисква извършването на проверка и изпращане в комисията на жалбата, заедно със становището на дружеството, както и цялата преписка по жалбата в 7-дневен срок от получаване на жалбата.

Съгласно чл. 143, ал.6 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, Комисията разглежда жалбата, ако към нея е приложено становището на енергийното предприятие или В и К оператора, ведно с цялата преписка по жалбата. В разглеждания случай жалбата на К. е подадена направо в КЕВР, което е наложило комисията да изпълни задължението си по чл. 143, ал.3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. Съдът намира, че жалбата е подадена до компетентен орган, в чиято материална компетентност е включено правомощието да се произнесе по подадената до него жалба, съгласно чл. 22, ал.1, т.2 от ЗЕ във връзка с чл. 22, ал.4 ЗЕ.

В двумесечен срок от подаване на жалба по ал.1, т.2, Комисията може да съдейства за доброволно уреждане на спора. Срокът може да бъде продължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията - ал.3.

Когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок от два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя, удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца - чл. 22, ал.4 ЗЕ.

Според ал.7 на чл.22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 - Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр.33 от 5 Април 2013 г., съгласно чиито разпоредби КЕВР може да започне процедура по споразумяване на страните. Тази фаза от производството обаче не е задължителна, а се реализира по преценка на комисията, предвид диспозитивния характер на регулиращите я правни норми.

Във всички случаи, обаче, КЕВР следва да се произнесе с решение, след като извърши проверка на изложените в нея обстоятелства и след като събере всички необходими доказателства за изясняване на случая - чл. 144, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г.

След събирането на доказателствата и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка

доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата /чл. 145, ал.1 от Наредбата/. Докладът и проектът за решение, заедно с жалбата и преписката по нея, се представят на председателя на комисията, който с резолюция определя внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание - чл. 145, ал.2 от Наредбата.

Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката - чл. 147, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

В конкретния случай жалбоподателят е сезирал КЕВР с жалба, по повод на която е проведена процедура и с решение преписката е прекратена поради нейната неоснователност, а не поради нейната недопустимост, с оглед на което и настоящият състав я разглежда по реда на чл.145 и сл. от АПК, а не по чл. 197 от АПК.

Това решение е незаконосъобразно.

Видно от представения договор за присъединяване на обекти на потребители към електроразпределителната мрежа на Е. В. АД /л. 52 от делото/, предмет на договора е присъединяване на обект: Курортен комплекс „С. Р.“. Съгласно чл. 19 дружеството се е задължило да изгради и прехвърли по нотариален ред в собственост на Е. ЕР АД съоръженията, описани в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Договора, както и правото на строеж и правото на прокарване на кабелите през имота. Видно от писмо изх. № 14205/05.07.2011 г., до момента на издаване на писмото не е депозирана молба за прехвърляне на собствеността на съоръженията.

КЕВР не е извършила проверка дали електрическите уреди и съоръжения, които е следвало да бъдат изградени по силата на договора за присъединяване от 2006 г., сключен между [фирма] и [фирма] действително са изградени. След тази проверка и при констатация, че те са изградени, а това е така, доколкото [фирма] не навежда други твърдения и доколкото сградата е въведена в експлоатация, КЕВР е следвало да изиска информация от [фирма] и инвеститора относно причините, поради които не се прехвърлят присъединителните съоръжения и сервитутни права и ако констатира липсата на съгласие за това между [фирма] и инвеститора е следвало да упражни правомощията си по чл. 117, ал. 8, изр. последно от ЗЕ. На практика [фирма] е отказало присъединяване на жалбоподателя, като е посочило, че най-напред трябва да се присъедини сградата, което е събитие, очевидно стоящо извън правомощията на жалбоподателя, състоящо се в бездействие както на инвеститора, така и на [фирма]. В., сградата е присъединена, въведена е в експлоатация и по това въпрос няма спор, но се поставят пред жалбоподателя условия, които са изпълними в процедурата при присъединяване.

Неправилно КЕВР е отхвърлила претенциите на жалбоподателя с аргумент, че не е представен протокол от Общото събрание на собствениците на самостоятелни обекти в комплекса, от който да е видно, че е взето решение за разкриване на индивидуални партиди. Съобразно разпоредбата на чл. 17, ал. 2, т. 6 ЗУЕС присъединяване на сградата към топлопреносната, водоснабдителната, електроснабдителната и газоснабдителната мрежа и за прекратяване на топлоснабдяването и газоснабдяването в етажната собственост - с мнозинство повече от 50 на сто идеални части от общите части. Тази разпоредба касае сгради, които не са присъединени, каквато настоящата безспорно не е. Напротив, сградата е присъединена и никакво решение на ОС на собствениците не е необходимо. Разпоредбата, на която се е позовала КЕВР е

неотносима към процесния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1 от ЗЕ операторът на електроразпределителната мрежа е длъжен да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, който отговаря на предвидените в закона изисквания. В случая операторът на електроразпределителната мрежа за съответната територия е сезиран с искане на собственик на индивидуален обект, за проучване на възможност за присъединяване. Фактически, съгл. твърденията на Е., изложени в приложените становища, изпълнението на вмененото задължение на лицензианта е препятствано от бездействието на страната по договора от 2006 г., което КЕВР не е проучила на какво се дължи – дали на липса на изградени съоръжения, или поради липса на проявена активност да се прехвърлят същите на електроразпределителното дружество. По този начин, обаче, се препятстват правата на индивидуалните собственици по чл. 117, ал. 1 от ЗЕ . в т.см. Решение № 9384 от 4.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10710/2013 г., IV о., Решение № 14592 от 4.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 12176/2014 г. В същия смисъл е и Решение № 4814/24.04.2020, постановено по по дело № 11835/2019. на ВАС, III отделение, където е посочено, че „спорът относно собствеността на съоръженията за присъединяване, ако въобще е налице такъв, при положение, че сградата е електроснабдена, следва да бъде разрешен при приложението на разпоредбата на чл. 117, ал. 8 ЗЕ, съгласно който собствениците на електрически уредби и съоръжения при техническа възможност и свободен капацитет предоставят ползването им на оператора на електропреносната мрежа, съответно на оператора на електроразпределителна мрежа, за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други клиенти. Ползването се предоставя след сключване на договор по цена, определена по методика, одобрена от комисията, като при непостигане на съгласие комисията разпорежда предоставянето на ползването и заплащането на цена, определена от комисията по методиката.“

В случай, че КЕВР установи, че изискуемите ел. съоръжения не са изградени, това не е пречка за оператора да проучи условията за присъединяване на обекта собственост на жалбоподателката и да даде указания относно необходимостта от изграждането им. По гореизложените съображения съдът намира, че КЕВР е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а с оглед характера на спора – преписката трябва да бъде върната на КЕВР за постановяване на решение в съответствие с гореизложените мотиви.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба от Ш. Р. К., поданик на О. кралство В., с адрес [населено място], [улица], бл. Е, ет. 4, ап. 2, с електронен адрес за кореспонденция [електронна поща], Решение № Ж-50/23.01.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено производството, образувано по жалби вх. № Е-04-04-2/11.02.2016 г. и вх. № Е-11ИН-00-254/08.09.2016 г., подадени от Ш. Р. К. срещу [фирма].

ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: